

РЕШЕНИЕ

№ 4400

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 26.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **2233** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

По искова молба, вх. № 21745/24.07.2017 г. от Е. Д. М.- лишен от свобода в Затвора – С., срещу Главна дирекция „Охрана“, при Министерство на правосъдието било образувано адм. дело № 8342/2017 г., като с Решение № 7361/05.12.2017 г. претенцията е отхвърлена, след като е прието, че е предявена срещу ГД „Изпълнение на наказанията“, която е „ненадлежен ответник“. На това основание Съдът е приел да не се произнася по същество, относно заявените претенции.

С Решение № 2587/21.02.2019 г. на ВАС, Трето отделение, по адм. дело № 1223/2018 г. първоинстанционното съдебно решение е отменено и делото е върнато за ново разглеждане, във връзка с което е образувано настоящото адм. дело № 2233/2019 г. До 06.08.2020 г. е разглеждано от 57^{-ми} състав на АССГ, след което, на 06.08.2020 г. е преразпределено на настоящия съдебен състав. Като надлежен ответник по иска е конституирана Главна Дирекция „Охрана“, при МП.

С първоначално представената искова молба и с уточняващата такава, от 03.10.2017 г., като се позовава на чл. 3 и чл. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи ищецът Е. Д. М. претендира обезщетяване на неимуществени вреди – 25 000 лева, с твърдения да са му причинени на ищеца, на 12.06.2017 г., по време на конвоирането му от Затвора – С., до Административен съд София – град и обратно, за участие в съдебно заседание. Според него: в транспортното средство –

бус, м. „Тойота“, с рег. [рег.номер на МПС] бил поставен в „унизително положение, при нечовешки условия; в буса липсвали предпазни колани, облегалки на седалките, климатизация, прозорци и въздух, което застрашило здравето и живота му; белезниците на ръцете не му позволявали да се задържи, при евентуално пътно-транспортно произшествие; по време на превоза си ударил силно кръста и таза. Счита се, че така дефинираните неимуществени вреди са причинени от действия и бездействие на служителите на ответника.

Ищецът лично и с помощта на служебен защитник поддържа изцяло исковата си молба. По негово искане Съдът допусна до разпит свидетели – М. С. П., И. Ц. И., които са разпитани в съдебното заседание на 15.02.2021 г.

Ответникът – Главна дирекция „Охрана“, при МП не е представляван в настоящото съдебно производство. Представил е на 04.12.2017 г. писмен отговор по адм. дело № 8342/2017 г., с който е заявил оспорване на исковата молба и е изложил доводи по същество. Представени са съответно и писмени доказателства.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че исковата молба от Е. Д. М. – лишен от свобода в Затвора - С., с която, от Главна дирекция „Охрана“, при Министерство на правосъдието претендира обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 25 000 лева е процесуално допустима за разглеждане, по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, понеже се касае за претенция към органи от Главна дирекция „Охрана“, които не са „специализирани органи по изпълнение на наказанията“ (см. ЗИНЗС) и за конвоиране от мястото за лишаване от свобода, до съдебна сграда. Макар ищецът да не е дефинирал изрично, следва да бъде прието, че твърденията му за причиняване на неимуществени вреди (физически болки и страдания), причинени му по време на транспортирането от Затвора – С. до Административен съд София – град, на 12.06.2017 г. е за извършени от органи на ответника: а) незаконосъобразно бездействие – необорудване на транспортен автомобил м. „Тойота“, с посочения регистрационен номер, с предпазни колани, с климатична система, с удобни седалки и с прозорци, които да се отварят, съответно – условията за пътуване (превозване) са му създали дискомфорт; б) незаконосъобразно действие – превозване (конвоиране) на ищеца, именно с този автомобил.

Съдът оценява така предявения иск, като неоснователен и недоказан.

Анализирайки приобщените писмени доказателства, както и показанията на разпитаните свидетели Съдът приема за установено и доказано, понеже не се опроверга съответно от страните че: а) на 12.06.2017 г. ищецът е конвоиран със специално предназначен за целта лекотоварен автомобил (бус), рег. [рег.номер на МПС] от сградата на Затвора – С., до сградата на Административен съд София – град и обратно, за участие в съдебни заседания по адм. дело № 12182/2016 г., адм. дело № 12135/2015 г., адм. дело № 11152/2015 г. – и трите дела, образувани по негови иски молби; конвоиран е заедно с И. Ц. И. и М. С. П., разпитани по настоящото дело като свидетели; б) ищецът Е. Д. М. не е представил медицински документи, удостоверяващи съответно, че: е страдал към м. 06.2017 г. и страда понастоящем от заболявания; в резултат на конвоирането му, на 12.06.2017 г. са му причинени травматични увреждания; в) специализираният автомобил не е бил оборудван с безопасителни колани, по смисъла на § 6, т. 47 ДР на Закона за движението по пътищата, именно защото е бил предназначен за специализиран превоз, като

съответствието на оборудването с техническите изисквания по Приложение № 15 от „Правилата за условията и реда за осъществяване на конвойна дейност“ е установено с изпитвателен протокол от 07.04.2008 г.

Разпоредбите на чл. 203, ал. 1 и ал. 2 АПК, в относимата за случая редакция на текста преди 01.01.2019 г. постановява, че исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203 – 207), като за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 и чл. 4 от ЗОДОВ вменяват на Държавата отговорност за вредите, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, както и задължение за обезщетяване на всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Следователно, за да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинени вреди; незаконосъобразни действия/бездействие (в случая – действие, изразяващо се в конвоиране със специално предназначен за целта автомобил), на орган или длъжностно лице на Държавата, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразните действия и настъпилата вреда. Нормата на чл. 204, ал. 4 АПК вменява на съда, пред който е предявен искът за обезщетението, да установи незаконосъобразността на действието.

В процесния случай, както вече се каза незаконосъобразността на действието, според ищеца се свързва с това, че е бил конвоиран в превозно средство (бус), което не било оборудвано с безопасителни колани, а условията в помещението не били комфортни. По аргумент от чл. 250 АПК, незаконосъобразни са тези действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице, които не се основават на административен акт или на закона. Фактическата причина за процесното конвоиране бе спомената по – горе в решението, а законосъобразността на действието „конвоиране“, според Съда произтича от представената от ответника Заповед № 3-678/09.06.2017 г., както и от утвърдените от министъра на правосъдието Правила за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на ГД „Охрана“. Обстоятелството, че конкретният автомобил не е бил оборудван с безопасителни колани няма пряко отношение към законосъобразността на действието „конвоиране“ и не нарушава правилата за движението по пътищата, както счита ищецът, което означава, че не се установява незаконосъобразно бездействие. Липсата на безопасителен колан, който да ползва ищецът би била от значение в случай на настъпило по време на конвоирането произшествие, прие което същият да е претърпял увреждане и причина за това да е именно неналичието на колан. Данни за такъв инцидент няма.

Разпоредбата на чл. 137а от ЗДвП изисква ползване на безопасителни колани от водачите на ППС и от пътниците, в случаите, в които МПС са оборудвани с такива. Същата законова разпоредба не изисква промяна в конструкцията на регистрирани МПС, с цел оборудването на местата за превоз на пътници с безопасителни колани.

Според чл. 2, ал. 1, т. 5 от Наредба № Н – 3/18.02.2013 г. за изменение в конструкцията на регистрираните ППС, наредбата не се прилага за автомобили, проектирани и произведени за конвоиране на обвиняеми, подсъдими, на лица с постановена мярка за неотклонение „задържане под стража“ или на лица, изтърпяващи наказание лишаване от свобода. С други думи - няма законово изискване за поставяне на колани в специализираните автомобили. Липсата им е обоснована от необходимостта да бъде предотвратена възможността, конвоирани лица да използват текстилните обезопасителни колани, за увредят сами себе си. С оглед на това коланите за заместени с метални ръкохватки, закрепени за седалките. Следва да се има предвид също, че специалното предназначение на конвоините автомобили изключва възможност те да отговарят на обичайните изисквания за комфортно пътуване, вкл. възможност за отваряне на прозорци, удобни (широки) седалки и пр.

Неосъществяването от страна на ответника (административен орган и/или негови длъжностни лица) незаконосъобразно действие, съобразно изложените аргументи означава и липса на бездействие, по смисъла на чл. 256, ал. 1 АПК.

Освен изложеното Съдът приема, че ищецът не доказва да е претърпял твърдените болки и страдания, причинени му от „силни удари в кръста и таза“. Ищецът не твърди и не доказва по време на конвоирането автомобилът да е бил управляван екстремно, т.е. – да е потеглял и спирал рязко, да се е движел с несъобразена скорост, лъкатушейки по пътя и пр. Такива твърдения не се съдържат и в показанията на свидетелите И. Цв. И., М. Св. П., които само описват подробно условията в помещението на буса, в което се превозват лишени от свобода и задържани под стража. Горезложените мотиви, досежно статуса на ищеца към процесната дата – 12.06.2017 г., наложил конвоирането му със специализиран за целта лекотоварен автомобил по причини, породени от самия ищец обуславя и извод, че същият не е бил подложен на изтезания и/или нечовешко, унизително отношение, по смисъла на чл. 3 КЗПЧОС.

Съображенията на Съда да не допусне поисканите от ищеца няколко броя медицински експертизи са свързани с това, че задачите са формулирани по начин, внушаващ отговори и не е възможно нещо лице да установи по категоричен начин, няколко години след 12.06.2017 г., дали точно на тази дата ищецът е претърпял болки, породени от липсата на обезопасителен колан, от твърда седалка, от горещ въздух и пр.

Исковата молба, като неоснователна и недоказана подлежи на отхвърляне, на изложените основания.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата молба, вх. № 21745/24.07.2017 г. от Е. Д. М., срещу Главна дирекция „Охрана“, при Министерство на правосъдието, за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 25 000 лева, произтичащи от конвоирането му на 12.06.2017 г. в специализиран автомобил.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: